YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

21 päivänä syyskuuta 2000 *

Asiassa C-46/98 P,

European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), kotipaikka Zürich (Sveitsi), edustajinaan asianajajat D. Voillemot ja O. Prost, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch, 11 rue Goethe,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto) asiassa T-121/95, EFMA vastaan neuvosto, 17.12.1997 antaman tuomion (Kok. 1997, s. II-2391) kumoamista,

vastapuolena ja muuna asianosaisena:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja S. Marquardt, avustajinaan asianajajat H.-J. Rabe ja G. M. Berrisch, Bryssel,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja A. Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies N. Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: toisen jaoston puheenjohtaja R. Schintgen, joka hoitaa kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja H. Ragnemalm (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 23.9.1999 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 11.11.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), joka on useiden yhdistysten, muun muassa CMC-Engraisin (typpi- ja fosfaattilannoiteteollisuuden yhteismarkkinakomitea) muodostama yhteenliittymä, on yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 23.2.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-121/95, EFMA vastaan neuvosto 17.12.1997 antamaan tuomioon (Kok. 1997, s. II-2391; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi sen nostaman kanteen, jossa se vaati entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean tuontiin yhteisön alueelle sovellettavien lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden muuttamisesta ja entisestä Tšekkoslovakiasta peräisin olevan urean tuonnin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden saattamisesta päätökseen 16 päivänä tammikuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 477/95 (EYVL L 49, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus) 1 artiklan kumoamista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt, tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

2 Valituksenalaisesta tuomiosta ilmenevät riita-asian taustalla olevat oikeussäännöt ja tosiseikat voidaan esittää seuraavasti.

3 CMC-Engraisin heinäkuussa 1986 tekemän kantelun seurauksena komissio julkaisi *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* Tšekkoslovakiasta, Saksan demokraattisesta tasavallasta, Kuwaitista, Libyasta, Saudi-Arabiasta, Neuvostoliitosta, Trinidad ja Tobagosta ja Jugoslaviasta peräisin olevan urean tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta tehdyn ilmoituksen (EYVL 1986, C 254, s. 3), ja se aloitti polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 23 päivänä heinäkuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2176/84 (EYVL L 201, s. 1) nojalla tutkimuksen.

4 Tämän menettelyn seurauksena neuvosto antoi 4.11.1987 asetuksen (ETY) N:o 3339/87 lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Libyasta ja Saudi-Arabiasta peräisin olevan urean tuonnissa ja Tšekkoslovakiasta, Saksan demokraattisesta tasavallasta, Kuwaitista, Neuvostoliitosta, Trinidad ja Tobagosta ja Jugoslaviasta peräisin olevan urean tuonnin yhteydessä allekirjoitettujen sitoumusten hyväksymisestä sekä näiden tutkimusten päättämisestä (EYVL L 317, s. 1). Mainitulla asetuksella hyväksytyt sitoumukset vahvistettiin 21.2.1989 tehdyllä komission päätöksellä 89/143/ETY (EYVL L 52, s. 37).

5 Valittaja pyysi 29.10.1992 päivätyllä kirjeellään edellä mainittujen sitoumusten osittaista uudelleentarkastelua entisen Tšekkoslovakian ja entisen Neuvostoliiton osalta.

6 Komissio katsoi, että sillä oli riittävää näyttöä olosuhteiden muuttumisesta voidakseen aloittaa edellä mainittuja sitoumuksia koskevan uudelleentarkastelumenettelyn, ja se aloitti polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) 14 artiklan nojalla tutkimuksen, joka koski Tšekin tasavaltaa, Slovakian tasavaltaa, Valko-Venäjän, Georgian, Tadžikistanin ja Uzbekistanin tasavaltoja ja Venäjän ja Ukrainan federaatiota (EYVL 1993, C 87, s. 7).

7 Koska uudelleentarkastelumenettelyä ei ollut vielä saatettu loppuun toimenpiteiden päätyttyä, komissio päätti perusasetuksen 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti pysyttää voimassa entisestä Tšekkoslovakiasta ja entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevaa ureaa koskevat toimenpiteet (EYVL 1994, C 47, s. 3).

8 Polkumyyntikäytäntöä koskeva tutkimus käsitti ajanjakson 1.1.—31.1.1992.

9 Komissio antoi valittajalle ja kaikille niille, joita asia koski, tiedoksi 10.5.1994 päivätyn tiedotuskirjeen, jossa se esitti johtopäätöksensä tutkimuksesta sekä ne olennaiset tosiseikat ja näkemykset, joiden perusteella se aikoi ehdottaa lopullisten toimenpiteiden käyttöönottamista. Komissio selosti tässä kirjeessä, miksi se

oli valinnut viitemaaksi Slovakian, miten se oli laskenut normaaliarvon (Slovakiassa), miten se oli verrannut normaaliarvoa (vapaasti tehtaalla Slovakiassa) ja vientihintoja (vapaasti rajalla Venäjällä ja Ukrainassa) toisiinsa sekä lopuksi arvionsa vahingosta. Se selosti muun muassa, miksi sen mielestä oli asianmukaista vahvistaa yhteisön tuottajien voittomarginaali 5 prosentiksi ja tarkistaa Venäjältä peräisin olevan urean hintaa 10 prosentilla suunnitellun tullin määrän laskemiseksi. Komissio totesi 10 prosentin tarkistuksesta erityisesti, että se, että Venäjältä peräisin oleva urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana, ja se, että venäläisen urean maahantuojat eivät pysty aina takaamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat, aiheuttaa hinnaneron Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean välillä.

10 Valittaja pyysi 17.5.1994 päivätyllä kirjeellään komissiota ilmoittamaan sille ne tiedot, jotka tämä oli saanut selville tutkimuksessa, joka koski 10 prosentin suuruista tarkistusta entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan ja yhteisössä valmistetun urean laatueron vuoksi.

11 Komissio vastasi 18.5.1994 faksilla, että kyseinen tarkistus oli keskimääräinen arvio, joka oli laskettu Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean maahantuojien, kauppiaiden ja jälleenmyyjien toimittamien tietojen perusteella.

12 Valittaja esitti 30.5.1994 päivätyllä kirjeellään komissiolle huomautuksensa tiedotuskirjeestä. Se pyysi myös lisätietoja sen vuoksi, että tiedotuskirje oli sen mielestä puutteellinen polkumyynnin osalta.

13 Komissio toimitti valittajalle tiettyjä lisätietoja 10.6.1994 päivätyllä kirjeellä.

14 Valittajan edustajat ja komission yksiköt kokoontuivat 18.7.1994 keskustelemaan eri johtopäätöksistään ja huomioistaan, minkä jälkeen valittaja esitti komissiolle lisähuomautuksensa 28.7., 9.8., 21.9., 26.9. ja 3.10.1994 päivätyillä kirjeillään.

15 Lokakuussa 1994 pidetyn tapaamisen jälkeen valittaja esitti 26.10.1994 päivätyllä kirjeellä lopulliset huomautuksensa, jotka koskivat muun muassa normaaliarvon ja vientihintojen vertailua toisiinsa, 10 prosentin suuruista tarkistusta ja 5 prosentin suuruista voittomarginaalia.

16 Neuvosto antoi riidanalaisen asetuksen 16.1.1995.

17 Koska vahingon eliminoinnin taso oli Venäjälle vahvistettua polkumyyntimarginaalia pienempi, lopullinen polkumyyntitulli vahvistettiin perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti vahingon eliminoinnin tasolle.

18 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotaessa Venäjän federaatiosta peräisin olevaa ureaa, joka kuuluu CN-koodeihin 3102 10 10 ja 3102 10 90.

2. Tullimäärä on 115 ecun vähimmäistonnihinnan ja nettohinnan, vapaasti yhteisön rajalla ennen tulliselvitystä, mikäli tämä hinta on matalampi, välinen ero.

3. Jollei toisin erikseen säädetä, sovelletaan voimassa olevia tulleja koskevia säädöksiä."

19 Valittaja nosti 12.5.1995 kanteen riidanalaisen asetuksen 1 artiklan kumoamiseksi.

20 Kanteensa tueksi valittaja esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kolme kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste perustui pääasiallisesti siihen, että perusasetusta oli rikottu, koska viitemaaksi oli valittu Slovakia. Toisen kanneperusteensa tueksi valittaja vetosi yhtäältä perusasetuksen rikkomiseen, koska normaaliarvoa ja vientihintoja oli verrattu kahdessa eri vaiheessa eli tässä tapauksessa vapaasti tehtaalla ja vapaasti rajalla, sekä toisaalta perusteluvelvollisuuden rikkomiseen, koska riidanalaisessa asetuksessa ei selvitetty, miksi vertailu oli tehty eri vaiheissa. Toissijaisesti valittaja väitti vielä, että tässä vertailussa oli tapahtunut arviointivirhe. Kolmas kanneperuste koski vahingon määrittelyä. Valittaja väitti ensinnäkin, että tarkistaessaan Venäjällä tuotetun urean hintaa tiettyjen väitettyjen laatuerojen kompensoimiseksi neuvosto oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja loukannut valittajan puolustautumisoikeuksia. Toiseksi valittaja väitti, että määrittäessään yhteisön tuottajien voittomarginaalin liian pieneksi neuvosto oli tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja niin ikään loukannut valittajan puolustautumisoikeuksia.

21 Neuvosto ja komissio vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta hylkäämään kanteen.

Valituksenalainen tuomio

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kanteen ja velvoitti valittajan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

23 Kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 64—82 kohdassa, että vahvistaessaan Venäjältä peräisin olevan ja yhteisössä valmistetun urean laatueron huomioon ottamiseksi tehdyn tarkistuksen suuruudeksi 10 prosenttia toimielimet eivät olleet ylittäneet niillä tältä osin olevaa harkintavaltaa. Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 87—89 kohdassa, ettei valittajan puolustautumisoikeuksia ollut loukattu, koska sille oli ilmoitettu polkumyynnin vastaisen menettelyn kuluessa ne pääasialliset tosiseikat ja näkemykset, joiden perusteella toimielimet olivat tehneet johtopäätöksensä.

24 Kolmannen kanneperusteen toisen osan osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa, että määrittäessään voittomarginaalin 5 prosentiksi komissio oli ottanut huomioon urean kysynnän vähenemisen, tarpeen rahoittaa tuotantolaitteistojen lisäinvestoinnit ja kyseistä tuotetta koskevassa alkuperäisessä polkumyyntitutkimuksessa kohtuulliseksi arvioidun voiton. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 106 kohdassa, ettei valittaja ollut esittänyt sellaisia todisteita, joilla olisi näytetty toteen, että komissio olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen. Valituksenalaisen tuomion 108 ja 109 kohdasta ilmenee, että ensimmäisen oikeus-

asteen tuomioistuin kieltäytyi ottamasta tältä osin huomioon Z/Yen Ltd -yhtiön marraskuussa 1995 tekemää Profitability Requirement Review — European Urea Fertilizer Industry -nimistä tutkimusta sekä Grande Paroisse-yhtiön, joka on valittajan jäsen, 3.5.1995 tekemää tutkimusta, koska ne oli esitetty riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen eivätkä toimielimet siis olleet voineet ottaa niitä huomioon riidanalaista asetusta antaessaan.

25 Valituksenalaisen tuomion 111—113 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi lisäksi valittajan väitteen siitä, että sen puolustautumisoikeuksia oli tuossa asiassa loukattu, todeten, että kun valittajalle oli annettu mahdollisuus esittää näkemyksensä, se oli tyytynyt toteamaan yleisesti, että 10 prosentin suuruusluokkaa oleva voitto olisi kohtuullisempi, pyytämättä mitään täsmennyksiä voittomarginaalin laskentatavasta.

26 Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 119—121 kohdassa todennut, että ensimmäinen ja toinen kanneperuste olivat tehottomia, sillä vaikka katsottaisiinkin valittajan voivan perustellusti riitauttaa sen, että toimielimet olivat vahvistaneet liian pienen polkumyyntimarginaalin, valittajan vaatimusta riidanalaisen asetuksen 1 artiklan kumoamisesta ei olisi kuitenkaan voitu missään tapauksessa hyväksyä, sillä toimielimet olivat perustellusti vahvistaneet polkumyyntitullin Venäjältä tulevasta polkumyynnistä aiheutuvan vahingon eliminoinnin tasolle.

Valitus

27 Valittaja vaatii, että valituksenalainen tuomio kumotaan valituskirjelmässä esitetyillä oikeudellisilla perusteilla ja että neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.

28 Valituksensa tueksi valittaja vetoaa kuuteen perusteeseen, jotka nojautuvat muun muassa perusteluvelvollisuuden rikkomiseen, puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen ja todistustosiseikkojen vääristelyyn.

29 Neuvosto vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen.

Ensimmäinen valitusperuste

31 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole esittänyt niitä syitä, joiden perusteella se on jättänyt tutkimatta valittajan ensimmäisessä ja toisessa kanneperusteessa esittämät oikeudelliset seikat, rikkoen siten yleistä oikeusperiaatetta, jonka mukaan tuomioistuimella on velvollisuus perustella päätöksensä esittämällä etenkin ne syyt, joiden vuoksi se on päättänyt olla hyväksymättä siinä nimenomaisesti esitettyä väitettä.

32 Tältä osin on ensinnäkin huomattava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 116 kohdassa todennut, että riidanalai-

sen asetuksen 106 perustelukappaleen mukaan vahingon eliminointiprosentti oli Venäjää varten vahvistettua polkumyyntimarginaalia pienempi, minkä vuoksi polkumyyntitulli oli vahvistettu perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti vahingon eliminoinnin tasolle.

33 Korostettuaan valituksenalaisen tuomion 117 ja 118 kohdassa, ettei valittaja ollut kiistänyt tätä johtopäätöstä eikä myöskään tullimäärän vahvistamisessa käytettyä laskentatapaa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomion 119 kohdassa katsonut, että toimielimet olivat perustellusti vahvistaneet polkumyyntitullin Venäjältä tulevasta polkumyynnistä aiheutuvan vahingon eliminoinnin tasolle. Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tuomion 120 ja 121 kohdassa todennut, että ensimmäinen ja toinen kanneperuste olivat tehottomia, sillä vaikka valittajan olisi katsottu voivan perustellusti riitauttaa sen, että toimielimet olivat vahvistaneet liian pienen polkumyyntimarginaalin, valittajan vaatimusta riidanalaisen asetuksen 1 artiklan kumoamisesta ei voitaisi kuitenkaan missään tapauksessa hyväksyä.

34 Näin ollen on katsottava, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 33 ja 46 artiklassa asetettua velvollisuutta perustella tuomiot ei ole rikottu, sillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt selkeästi ne syyt, joiden vuoksi valittajan ensimmäistä ja toista kanneperustetta ei ollut aiheellista tutkia.

35 Ensimmäinen valitusperuste ei siten ole perusteltu.

Toinen valitusperuste

36 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen katsoneen implisiittisesti, ettei valittajalla ollut intressiä vedota kanteessa esitettyihin ensimmäiseen ja toiseen kanneperusteeseen.

37 Tältä osin on todettava, että — toisin kuin valittaja väittää — ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katsonut, ettei valittajalla ollut intressiä vedota kanteessa esitettyihin ensimmäiseen ja toiseen kanneperusteeseen, vaan sen mukaan nämä perusteet olivat tehottomia, kuten valituksenalaisen tuomion 120 ja 121 kohdasta nimenomaisesti ilmenee.

38 Kun kyse on kumoamiskanteesta, kanneperusteen tehottomuudella viitataan siihen, voiko kanneperuste — olettaen, että se olisi perusteltu — aiheuttaa valittajan vaatiman kumoamisen, eikä siihen intressiin, joka valittajalla mahdollisesti voi olla tällaisen kanteen nostamiseen tai tietyn kanneperusteen esittämiseen, sillä nämä kysymykset liittyvät kanteen ja kanneperusteen tutkittavaksi ottamiseen.

39 Toinen valitusperuste on näin ollen perusteeton ja se on hylättävä.

Kolmas valitusperuste

40 Valittaja esittää, että — toisin kuin valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa todetaan — yhteisön tuottajat eivät ole hallinnollisen menettelyn missään vaiheessa todenneet, että 5 prosentin suuruusluokkaa oleva tarkistus voisi olla hyväksyttävissä. Tällainen tarkistus ei myöskään ilmene mistään asiakirjasta.

41 Siten valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vääristellyt todistustosiseikkoja tai että ainakin sen tosiseikkoja koskevat toteamukset ovat aineellisesti virheellisiä.

42 Tältä osin on ensinnäkin huomattava, että EY:n perustamissopimuksen 168 a artiklan (josta on tullut EY 225 artikla) ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla valitus voi perustua ainoastaan oikeussääntöjen rikkomista koskeviin perusteisiin eikä siis tosiseikkojen arviointiin. Vain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toimivaltainen toisaalta tarkastelemaan tosiseikkoja, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa sen toteamusten aineellinen epätarkkuus johtuu sille toimitetuista asiakirjoista, ja toisaalta arvioimaan näitä tosiseikkoja (asia C-19/95 P, San Marco v. komissio, määräys 17.9.1996, Kok. 1996, s. I-4435, 39 kohta).

43 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että arviointi, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee sille esitetyistä todistustosiseikoista, lukuun ottamatta tilannetta, jossa näitä seikkoja on vääristelty, ei ole sellainen oikeuskysymys, joka sellaisenaan kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (asia C-53/92 P, Hilti v. komissio, tuomio 2.3.1994, Kok. 1994, s. I-667, 42 kohta).

44 Ilman, että on tarpeen lausua siitä, sisältyykö valituksenalaisen tuomion 77 kohtaan tosiseikkoja koskeva ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus vai arviointi, on riittävää todeta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on maininnut kyseisen seikan neuvoston esittämien muiden seikkojen joukossa tekemättä sen perusteella erityisiä oikeudellisia johtopäätöksiä perustelujensa myöhemmissä osissa.

45 Näin ollen kolmas valitusperuste on tehoton ja se on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

46 Viitaten valituksenalaisen tuomion 66—67 kohtaan valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vääristellyt sille esitettyjä todistustosiseikkoja.

47 Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on nimittäin hylännyt sille esitetyt arvioinnit sen jälkeen, kun se oli virheellisesti katsonut, että niissä verrattiin keskenään Venäjältä peräisin olevaa ureaa, "vapaasti tehtaalla" ja yhteisöstä peräisin olevaa ureaa, vaikka arvioinnit tehtiin itse asiassa yhteisön markkinoilla, kuten sekä hallinnollisessa menettelyssä että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa oli osoitettu.

48 Tältä osin on todettava, että — toisin kuin valittaja väittää — ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei lausunut sille esitettyjen teknisten ja kemiallisten arvioiden tarkoituksenmukaisuudesta valituksenalaisen tuomion 66—67 kohdassa, vaan tätä kysymystä pohdittiin tuomion 75 kohdassa.

49 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 75 kohdassa todennut, että valittajan toimittamat tiedot, joiden tarkoituksena oli osoittaa, että Venäjältä peräisin olevan urean fysikaalinen ja kemiallinen koostumus vastaa yhteisössä valmistetun urean koostumusta, olivat täysin toisarvoisia tarkistustason suuruuden määrittämisen kannalta, mainitsematta kuitenkaan, että sille esitetyissä arvioissa verrattiin keskenään Venäjältä peräisin olevaa ureaa vapaasti tehtaalla ja yhteisöstä peräisin olevaa ureaa.

50 Edellä esitetystä seuraa, ettei ole osoitettu, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi vääristellyt sille esitettyjä todistustosiseikkoja. Neljäs valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Viides valitusperuste

51 Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama tosiseikkoja koskeva arviointi sen katsoessa, ettei valittajan puolustautumisoikeuksia ollut loukattu, on oikeudellisesti väärä.

52 Valittaja katsoo, ettei hänellä ollut todellista mahdollisuutta esittää näkökantaansa niistä tiedoista, joiden nojalla komissio päätti toteuttaa 10 prosentin suuruisen tarkistuksen Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean välillä olevien laatuerojen vuoksi.

53 Valittajan mukaan hänen olisi pitänyt saada kaikki komissiolle hallinnollisen menettelyn aikana toimitetut tiedot voidakseen osoittaa, ettei niillä ollut mitään todistusarvoa. Tältä osin valittaja väittää muun muassa, ettei menettelyn aikana yhteistyössä toimineita maahantuojia voitu pitää riittävän edustavina, sillä he edustivat vain 1,5:tä prosenttia urean tuonnista, ja että heidän komissiossa esittämänsä suulliset huomautuksensa olivat täysin ristiriitaisia.

54 Tältä osin on todettava, että komissio oli ilmoittanut valittajalle, että kyseinen tarkistus oli Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean maahantuojilta, kauppiailta ja jälleenmyyjiltä saatuihin tietoihin perustuva keskimääräinen arvio. Lisäksi komissio oli ilmoittanut valittajalle saaneensa tietoonsa eräältä maahantuojalta, että erään kaupan yhteydessä oli laatuerojen perusteella vaadittu ja saatu 19 prosentin suuruinen alennus. Kuten tämän tuomion 12—15 kohdasta ilmenee, valittaja on voinut esittää huomautuksensa näistä tiedoista.

55 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis ollut oikeassa todetessaan valituksenalaisen tuomion 87 kohdassa, että valittajalle oli ilmoitettu polkumyynnin vastaisen menettelyn kuluessa ne pääasialliset tosiseikat ja näkemykset, joiden perusteella toimielimet olivat tehneet johtopäätöksensä.

56 Näin ollen on katsottava, ettei valittajan puolustautumisoikeuksia ole loukattu.

57 Viides valitusperuste on siten hylättävä perusteettomana.

Kuudes valitusperuste

58 Lopuksi valittaja moitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole hyväksynyt Z/Yen Ltd -yhtiön tekemää tutkimusta, koska se oli esitetty vasta riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen eivätkä toimielimet olleet siis voineet ottaa sitä huomioon kyseistä asetusta antaessaan.

59 Valittajan mukaan sellaisen henkilön, jota asia koskee suoraan ja erikseen, oikeutta esittää huomautuksia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ei voida rajoittaa vain sen vuoksi, ettei hän esitä huomautuksiaan hallinnollisessa menettelyssä, vaikka hänellä olisi ollut siihen mahdollisuus.

60 Tältä osin on huomattava, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee EY:n perustamissopimuksen 173 artiklaan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) perustuvaa kumoamiskannetta, sen tehtäviin ei kuulu asetuksen aineellinen tutkiminen, vaan sen tarkistaminen, ettei sen antaja ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä.

61 Arvio, jonka neuvosto tekee polkumyynnin vastaisen hallinnollisen menettelyn päätteeksi, perustuu perusasetuksen 12 artiklan 1 kohdan mukaan lopullisesti todettuihin tosiseikkoihin. Siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi

tuomioistuinvalvontaa harjoittaessaan rajoittua tarkistamaan, ettei neuvosto ollut arvioinut ilmeisen virheellisesti niitä tosiseikkoja, jotka olivat sen tiedossa riidanalaista asetusta annettaessa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis voinut perustellusti katsoa, ettei Z/Yen Ltd -yhtiön myöhemmin tekemää tutkimusta ollut syytä ottaa huomioon.

62 Kuudes valitusperuste on siten hylättävä.

63 Edellä esitetystä seuraa, että valittajan valituksensa tueksi esittämät perusteet ovat perusteettomia.

64 Näin ollen valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

65 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan muutoksenhakuun, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on vaatinut valittajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA) velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Euroopan yhteisöjen komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Schintgen Kapteyn Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 21 päivänä syyskuuta 2000.

R. Grass
kirjaaja

J. C. Moitinho de Almeida
kuudennen jaoston puheenjohtaja